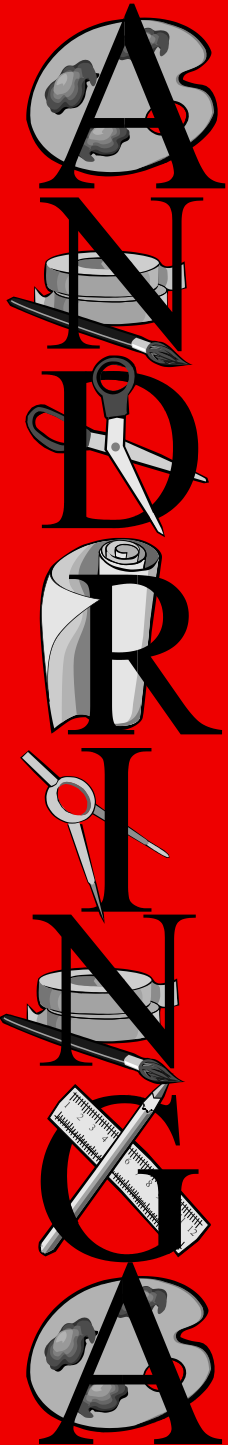

Augustus 2010

Andringa Staach Nijs

51

Familiekrantje van de
Andringa Stichting

ANDRINGA STICHTING ADRESSEN

Correspondentieadres (en tijdelijk secretariaat)

Mw. Tsjikke Andringa
Leeuwerikstraat 5
9269 NB VEENWouden
Tel. 0511 – 472207 **E-mail adres: andringastichting@hetnet.nl**

Voorzitter (ad-interim)

Dhr. Herman Andringa
Hoofdweg 205
8474 CG OLDEHOLTPADE
E-mail: herman.andringa@home.nl

Penningmeester

Mw. Eppy Andringa - Bijma
Waterlelie 5
9291 JP KOLLUM

Alle geldhandelingen voortaan alleen via onze ING Zakelijke Rekening:

Girorekening 99008 – t.n.v. Andringa Stichting, Waterlelie 5, 9291 JP Kollum

Beheer Andringa Boeken en Kalenders m.i.v. 1 maart 2008:

Mw. Ida Okx – Andringa
Soolstede 2
8426 AT APPELSCHA Tel. 0516 – 431453 (of 06 – 10 33 52 87)
Na ontvangst van het bedrag op gironummer van de Andringa Stichting krijgt u het bestelde thuisgestuurd. Persoonlijk afhalen en betalen kan ook, maar wel na afspraak. Meer informatie, zie omslag.

Eindredacteur ASN – Andringa Staach Nijs

Dhr. Piet Andringa
Bouwmeestershoeve 208
7326 RP APELDOORN

Beheer Andringa familie archief – ook voor al uw familieberichten !!!

Mw. Tsjikke Andringa
Leeuwerikstraat 5
9269 NB VEENWouden
Tel. 0511 - 472207
E-mail: tsjikkeandringa@hetnet.nl of andringastichting@hetnet.nl

© Andringa Stichting

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de Andringa Stichting.

Lees eerst deze pagina van Andringa Staach Nijs nummer 51 (ASN 51) met vragen, opmerkingen en mededelingen!

DE 50^E EDITIE WAS ONS JUBILEUMNUMMER ...

Wie heeft alle vorige Andringa Staach Nijs nummers nog in zijn/haar bezit, vroegen wij toen. Hierop reageerden een tiental Andringa's positief...

INDIEN GEEN BELANGSTELLING VOOR DIT FAMILIEKRANTJE STUUR HET INCLUSIEF ADRESETIKET RETOUR

Een **abonnement** op ASN kost jaarlijks **vanaf 2010 € 10,-**
Een **extra gift** is altijd **van harte welkom**, hartelijk dank alvast.

Meer informatie over de financiën vindt u op pag. 20

Vanaf ASN 50 worden weer **blanco acceptgirostroken** mee verzonden.

Alle betalingen voortaan graag **inclusief vermelding van familiecode, naam en adres** per acceptgirostrook, overschrijvingskaart, telebankieren, **periodieke overschrijving** en/of **automatische incasso**.

Girekening 99008 – t.n.v. Andringa Stichting, Waterlelie 5, 9291 JP Kollum

BELANGRIJKE INLEIDING, ook bij dit nummer ASN 51

Weet u met hoeveel mensen de Andringa Werkgroep is gestart in 1981? Bijna 20!
Weet u hoeveel bestuurders er nu nog actief zijn voor de Andringa Stichting? **5...**
Ja, ja, u leest het goed, **slechts vijf**! Eentje heeft al jaren geleden aangegeven dat hij wil stoppen, iemand anders uit het bestuur kampt regelmatig met gezondheidsklachten, moeten wij dan binnenkort met **slechts drie** personen de kar trekken???
Echt waar, wij zitten te springen om versterking, grijp die kans en doe mee!
Jong en oud, van harte welkom! Daarom nogmaals een dringende oproep:

Vrijwilligers gevraagd !

Wij zijn nog steeds vol goede moed (maar soms vol wanhoop...) op zoek naar mensen die in een **werkgroepje** willen meedraaien (denk daarbij ook aan familiedag, familiearchief, familiekrantje)

en/of mensen die het huidige **Andringa Stichtings Bestuur** willen komen versterken, assisteren en ondersteunen!!!

Het kleine groepje bestuurders redt het niet meer zonder extra hulp!

**Denk niet te lang na, maar reageer snel,
iets voor u, voor jou? Mail, schrijf of bel ! DOEN**

!!!

Het is zomer. De langste dag is net achter de rug. We staan voor de zomervakanties. De mooiste tijd van het jaar volgens al mijn burens en vrienden. Behalve een paar schaatsliefhebbers die blij zijn als de winter haar intrede doet. Zelf was ik ooit blij met de geur van de herfst. Rottende aarde, klei op de weg, de mist, de vroege kou, de korte dagen en vooral de uitbundige kleuren van de bomen. De tinten van geel tot donkerbruin met rood en een vleugje laatste groen kon mij in lichterlaaie zetten. Ja, ik ben een romanticus, ik weet het. Mijn aard verloochent zich niet. Maar ik ben een slordige romanticus. Mijn leeftijd brengt met zich mee dat ik in toenemende mate plannen niet uitvoer, ideeën genoege, misschien wel meer dan ooit, maar de power, het doorzettingsvermogen is verminderd. Het zal de leeftijd wel zijn! Enkele maanden geleden sprak ik met Tsjikke af om een column te schrijven voor ons bulletin, maarrrr... Oerol gooide roet in mijn voornemens. Ach, nee, het was niet alleen Oerol, het lag aan zoveel andere dingen. Drie kozijnen moesten nog in de verf voor mijn vertrek naar Terschelling, het wereldkampioenschap voetbal in Zuid Afrika begon, de Holthof ging groepen tuinliefhebbers ontvangen waarvoor het nodige moest gebeuren en in de familiekring waren nog enkele feestjes te vieren. U zult het begrijpen. Als u dit verhaaltje leest aan het eind van het jaar, als de bomen al weer kaal zijn, het lekker koud is en wij rond de kachel vereend in familiesfeer bijeenzitten en spelletjes doen, dan was mijn bijdrage te laat. Leest u dit in of aan het eind van de zomer dan zijn de andere vrijwilligers van de Andringa Stichting net zo vergeetachtig, slordig, langzaam en vol zomeractiviteiten als ik, zegt de gek.

Over twee jaar komt er een herhaling van Simmer 2000. Wij hebben gehoord dat in Friesland in dat jaar weer een grote manifestatie plaats gaat vinden, waarbij Friese emigranten uit de hele wereld opnieuw worden uitgenodigd in het Heitelân voor een grootschalige reünie. Net als in 2000 willen wij onze vierjaarlijkse familiereünie daar bij aan laten sluiten. Wij zoeken nog naar een datum zodat deelnemers aan onze familiedag ook aan de grote Simmer reünie kunnen meedoen. Zodra wij een definitieve datum hebben geprikt informeren wij u daarover. Wij hebben u in eerdere ASN's geïnformeerd over de vorige familiedag. Inhoudelijk een heel geslaagde dag met een buitengewoon mooi programma in Enkhuizen. Helaas viel ons het aantal deelnemers tegen en al napratend zijn we tot de conclusie gekomen dat er wellicht onvoldoende animo voor de vierjaarlijkse bijeenkomst is om hiermee elk schrikkeljaar door te gaan. Als bestuur hebben we besloten in ieder geval nog een reünie te organiseren en afhankelijk van het resultaat die bijeenkomst eventueel als afsluiting te zien van onze Andringa familiedagen. Is het erg als er geen vierjaarlijkse familiedagen meer georganiseerd zouden worden? Tja, wat is erg? De kastanjeboom van

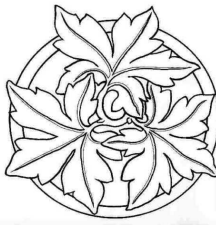
Anne Frank is omgewaaid. En jaren geleden stuurde ik met Hiltje een nieuwjaarskaart naar familie en vrienden, waarop de Berlijnse Muur te zien was met de geschilderde tekst “eens valt elke muur “. En zo is het. De muur is daarna gevallen, eerder dan we dachten, want ik was daar veertien dagen voordat die muur neer ging. En nu is de boom van Anne gevallen, ondanks alle moeite van mensen die vonden dat die boom tot in de eeuwigheid moest blijven. In New York vielen geen bomen, maar gebouwen en kort geleden viel ook mijn goede vriend Bob, 90 jaar oud. Hij wilde al jaren dood, maar niemand wilde hem helpen om dood te gaan. Ik schreef een gedicht voor Bob en voor de trouwe lezers. Ergens in dit blad zal dit poëtische product te vinden zijn als onze redacteurs het goedkeuren en anders mailt u mij en stuur ik het u toe.

Eerst terug naar de volgende familiedag. Het lijkt mij mooi als diverse Andringa's optreden. Optreden zoals ooit de geschoolde stem van Greet Andringa te horen was. Wellicht is er een verhalenverteller, zijn er muzikanten, moppentappers, acrobaten, cabaretiers, toneelspelers, dansers, of andere kunstenaars en kunstenaars die ons in vervoering kunnen brengen. Die zijn er echt! Dat kan niet anders! Toen we enkele jaren geleden de Andringakunstverjaarskalender maakten (nog steeds te koop voor een prikkie) bleken er onverwacht veel artistieke Andringa's te zijn. Dus vooruit, meld u aan en doe mee aan een unieke dag. Want als het onverhoopt de laatste Andringa-reünie wordt, dan krijgt u die kans nooit meer...

24 augustus 2010,
Herman Andringa uit Oldeholtpade (NB 22114)

Gedicht

Alles, alles heeft een begin
geen begin zonder eind
begin en eind
en daar tussen in
daar leven wij
herinneringen worden opgeslagen
verkleuren tot ze verbleken
de tijd als ongrijpbaar fenomeen
waar moeten wij kijken?
achterom of vooruit?

Om ons heen
verandert het decor
licht en donker
wij likken wonden
feesten en lijden
de smaak van het bestaan
elk orgaan, ieder mens
balanceert op een dun koord
geboorte en sterven
is er wel verschil?

FINANCIËN en OPSPORING GEVRAAGD ...

Op pagina 3 hebt u kunnen lezen dat het abonnementsgeld vanaf 2010 wordt verhoogd tot 10 Euro. Vanaf 2005 bedroeg het abonnementsgeld € 5,55, dat is daarna niet meer bijgesteld. Waarschijnlijk juist door dat lage bedrag ad € 5,55 werden vele extra giften naar draagkracht overgemaakt. Na lang beraad heeft het Andringa Stichtings Bestuur ingestemd met die verhoging. Dat is dus bijna een verdubbeling, dat realiseren wij ons ook. Maar wij zien geen alternatief. Wij beseffen ook dat er nu misschien Andringa's zijn die het nieuwe abonnementsgeld in deze economische crisistijd niet op kunnen brengen. Doneer dan een bedrag wat wel haalbaar is, zodat u ASN toch kunt blijven lezen. Wij doen tegelijkertijd een oproep aan diegenen, die iets royaler bij kas zitten. Al die extra financiële injecties zijn en blijven reuze welkom!

De inkomsten waren vooral vorig jaar dus aanmerkelijk lager dan de uitgaven. Wij moesten in december 2009 zelfs ons spaargeld aanspreken om ASN 50 te kunnen laten drukken en verzenden! Gelukkig kon dat bedrag eind maart 2010 weer teruggestort worden dankzij een groot aantal stortingen van abonnementsgeld en giften! Tien keer werd zelfs een bedrag ad € 50,-- (refererend aan het jubileumnummer?) overgemaakt, fantastisch!!! Allen heel hartelijk dank!

Maar waarom nu als kopje bij dit artikel ook nog “**Opsporing gevraagd?**” Bij verzending van ASN 50 zijn wij weer overgegaan tot het meesturen van **acceptgirostroken**, deze stroken zijn veelvuldig gebruikt, dat werkt dus prima. Maar helaas wordt **op de afschriften van onze zakelijke rekening** bij gebruikmaking van acceptgirostroken alleen uw rekeningnummer vermeld. Voorbeeld:

Geboekt op:	Code	Omschrijving	Rekeningnummer	Bedrag
19 apr	GT	Naam, fam.code, enz.	1234 56789	15,00
20 apr	OV	Naam, adres, enz.	2345678	10,00
21 apr	AC	----	3456 789012	25,00
22 apr	AC	----	4567 890123	15,55
27 apr	VZ 51	rek.nr. en naam		50,00
28 apr.	AC	----	5678901	10,--
29 apr.	AC	----	6789 12345	15,--

Pfff, dat is dus een dikke administratieve tegenvaller, want hoe weet je dan wie iets heeft gestort en vooral waarvoor dat bedrag is bestemd? Kijk nog maar eens op de vorige pagina bij de omschrijving na gebruikmaking van AC (is Acceptgiro): alleen een datum, een rekeningnummer en een bedrag. Gelukkig heb ik bijna alle betalingen wat rekeningnummer betreft kunnen achterhalen, maar graag hoor ik een reactie n.a.v. de volgende **rekeningnummers**:

Overzicht augustus 2010. **Van wie zijn deze giro/bank rekeningnummers?**

7 cijfers:	9 cijfers:		
1036250	1229 48912	3255 49516	5766 30896
3071362	1247 90844	3663 19698	
3319880	1691 53037		6617 07431
3969914			6637 28126
4487673	2931 84615	4312 32369	
4665086	2933 12613	4588 74876	8937 05772
5035572			
7438277			
7794305			

Mijn voorstel is nu om voortaan slechts één keer per jaar in de even nummers van Andringa Staach Nijs acceptgirostroken toe te voegen en niet meer bij de oneven edities van ASN. In de krantjes met even nummers, meestal verschijnend aan het eind van elk jaar, komen ook elke keer de actuele familieberichten. Voor uw betalingen kunt u gebruik blijven maken van de acceptgirostroken (zie ASN50), maar uit dit verhaal blijkt dat het voor ons eenvoudiger is te achterhalen wie geld heeft overgemaakt en waarvoor via automatische incasso, periodieke overschrijvingen, overschrijfkaarten en/of telebankieren.

Opnieuw nog even het volgende: we zijn bezig met het opzetten van een Andringa Website en als we dat tot een succes willen maken, kan dat alleen met uw financiële bijdrage! Ook de verkoop van onze boeken en kalenders stagneert, kijk daarom even naar de nieuwe actieprijzen op het achterblad, wie weet... **GRAAG VOORTAAN BIJ ELKE BESTELLING (na overmaking van het bedrag) ook even een briefje, email of telefoontje naar het secretariaat met mededelingen wanneer en waarvoor u geld heeft overgemaakt, dus voor hoeveel en welke boeken en/of kalenders inclusief naam, familiecode, banknummer en adres.**

Met hartelijke dank en groet, ook namens het Andringa Stichting Bestuur en penningmeester Eppy Andringa – Bijma, Tsjikke Andringa

Wie in de Groninger straten winkelt, wandelt of op weg is naar zijn werk- of huisadres zal verbijsterd zijn te vernemen wat zich heeft afgespeeld op plekken die men argeloos passeert. Van Ton Andringa (LE 223) verscheen onlangs in april 2010 in samenwerking met een schoolkameraad van hem:

“Stille getuigen van vervolging verzet verraad”.

Dit boek onthult de gruwelijke feiten verbonden met onderdrukking tijdens de bezetting 1940-'45.

Een journaliste van het Dagblad van het Noorden schreef na lezing van het boek: “Je straat is nooit meer dezelfde; je kijkt voor altijd anders om je heen. En wie nu de huizen bewoont en de geschiedenis nog niet kende, woont in een ander huis.”

“Het was hier veel erger dan ik voorheen dacht”, zegt Ton tegen ASN-redactrice Tsjikke Andringa: “Wonderlijk dat in Tv-documentaires dit nooit aan bod komt”.

Hoe ontstond het idee dit boek te schrijven?

Een vroegere schoolkameraad van me, Nico de Both, belde me een jaar geleden op. Hij beschikt over zeer veel documentatiemateriaal over het verzet, ontleend aan Dossiers van de Bijzondere Rechtspleging. Hij had eerder geschreven over Het Scholtenshuis, het hoofdkwartier van de Sicherheitsdienst in Groningen. Dat boek ging vooral over de vervolgers; de verzetsmensen waren nauwelijks belicht. Daar wilde hij meer mee doen.

Hoe kwam hij er bij jou daarvoor te vragen?

Ik had hem redactioneel en inhoudelijk 'bijstand' verleend bij zijn boek destijds. Hij had ook de verhalen gelezen die ik geschreven had in: Bevrijd (2006), waarvan ook in Andringa Staach Nijs 45 er een afgedrukt is. (zie ook: www.groningenbevrijd.nl). Nico stelde nu voor een tocht langs graven van verzetslieden te beschrijven en vroeg mij om een soort inleiding en naschrift.

Zo te zien omvat het boek toch wel wat meer dan dat...

Een rondgang langs graven leek mij een te magere gegeven voor een uitgave. Ik stelde hem voor het binnen een context te zetten van verhalen achter panden en plekken, die verbonden waren met arrestaties en overvallen. Ook wees ik hem op het Stolpersteine-project van de Duitser Gunter Demnig. (zie Wikipedia)

Wat was jouw eigen motief en inbreng?

Aanvankelijk ging het mij om een vriendendienst aan Nico. Toen ging ik me realiseren, dat mijn leeftijdsgenoten en ik tot de weinigen gingen behoren die de bezetting aan den lijve hadden ondervonden. Bovendien kende ik stad en omgeving van Groningen uit die tijd grondig. Merkwaardig genoeg juist dóór de oorlog. In de laatste oorlogsjaren was onze school door de Wehrmacht gevorderd. Mijn klas werd ondergebracht bij steeds weer andere scholen; de schooldag werd gehalveerd en veel lessen vielen soms meer dan een week uit. Reden voor ons om de stad te verkennen, vaak op zoek naar speeltuintjes in allerlei wijken. Nico was trouwens het laatste deel van de oorlogstijd op Ameland ondergebracht. Die kennis van andere stadswijken kon ik gebruiken in het boek.

Kun je dat laatste nader toelichten?

Een van de factoren die de bezetter bij de vervolging in de kaart hebben gespeeld, is de verzuiling. Het is een veel gebruikte aanduiding voor de opdeling in diverse godsdienstige groeperingen in de samenleving van vóór de jaren 1960-70. De hokjesgeest strekte zich naar mijn idee veel verder uit. Voor zover er sprake was van gemeenschapszin beperkte die zich vrijwel tot de familie. Als kind speelde je niet in andere straten en in andere wijken voelde je een vreemde. Dat leverde wel degelijk tegenstellingen en animositeit op, net als de onderlinge kerkelijke onverdraagzaamheid.

Hoe heeft de verzuiling de bezetter in de kaart gespeeld?

Het onderbrengen van onderduikers en de organisatie van het verzet voltrok zich bijna vanzelfsprekend binnen het sociale patroon van de verzuilde samenleving in Groningen. Buiten de eigen vertrouwde kring werd vrijwel iedereen gewantrouwd. De Joodse bevolking was het meest geïsoleerd. Zonder betrouwbare contacten vond je geen onderduikadressen en reserveonderduikadressen. Er hebben nauwelijks Joden kunnen onderduiken. We zouden nu zeggen: je sociale netwerken waren beperkt tot de eigen kring. Geloofsgenoten kenden elkaar en betoonden onderling veel hulp. De belangrijkste verzetsorganisatie in Nederland was de wijdvertakte L.O (Landelijke Organisatie voor Hulp aan Onderduikers); die was opgezet door gereformeerden en bood hulp aan enkele honderdduizenden onderduikers. Opmerkelijk is dat de L.O. naar eigen verklaring het onderbrengen van Joden niet als eerste prioriteit stelde. Er zijn gevallen geboekstaafd dat er gereformeerden zijn geweest die hervormden in hun buurt hebben verraden. Ook het omgekeerde kwam voor; zelfs gereformeerden van een specifieke denominatie hebben incidenteel andere gereformeerden aangebracht bij de SD. Na het verschijnen van het boek kreeg ik nog meer dergelijke verhalen binnen. Trouwens soms werd een onwelgevallige partner en zelfs een Joodse echtgenote aangegeven (wat zelfs de SD te ver ging).

Je gaat de weinig fraaie rol van gerespecteerde volksdelen niet uit de weg. Inderdaad de politie en de gemeentelijke ambtenarij komen er slecht af. Maar het zijn geen loze uitspraken; we hebben alles dubbel en dwars gecheckt. Zelfs afschuwelijke martelingen van getuigen hebben we weggelaten als het niet onderbouwd was door meer dan een persoon. Ook is het verhaal niet in zwart-wit tegenstellingen gehouden. Zo zijn er door verscheidene politiemensen ware heldendaden verricht. Hetzelfde geldt voor de kerken; van die kant kwamen waarschuwingen en protesten aan de late kant, de redenen daarvan komen in het boek aan de orde. Anderzijds hebben kerkelijke leiders en individuele gelovigen prestaties geleverd die van enorme moed getuigen.

Wat is jouw belangrijkste conclusie over die tijd?

Voorals dat 'in het verzet gaan' veelal geen weloverwogen keuze was. Je werd er ingezogen. Op het moment dat je onverhoeds de deur opent voor iemand die roept "Help mij," zit je er in. De beroemdste verzetsheld van Groningen Caspar Naber verstopte op verzoek even tijdelijk verzetsmateriaal, waaronder een zender. Hij zelf had er aanvankelijk niets mee te maken. Na verraad en arrestatie sprong hij vanuit een venster in het Scholtenshuis bewust zijn dood tegemoet ten einde niet door te slaan bij martelingen. Zoals hij waren er op verschillende schaal gewone mensen, die risico liepen en dat namen. Onderduikers onderbrengen deed 2 à 3 % van de Groningers; iets meer dan 1% leverde actief verzet. In het algemeen bleef de Groninger toekijken en probeerde zijn hachje te redden. De meeste omgekomenen en ter dood-gebrachten hebben echter niet "hun leven gegeven voor onze vrijheid", het werd hun afgenomen.

De burgemeester van Groningen – Dr J.P. Rehwinkel - die het boek afgelopen april 2010 ten doop hield, sprak van een beklemmend beeld van de vervolging die in Groningen buitensporiger was dan elders in het land. Hij acht de kennis van de ontzagwekkende voorbeelden van zowel kleinschalig als georganiseerd verzet van onschatbare waarde. Rehwinkel: "Daarvoor dank ik de beide auteurs en hun uitgeverij".

Ton Andringa en Nico de Both
Stille getuigen van vervolging, verzet en verraad
120 bladz. Winkelprijs: € 18,50
ISBN 9789077548714
Voor meer informatie: www.inboekvorm.nl

ANDRINGA STAACH NIJS - ENGLISH EDITIONS – NR. 1 – 13 ...
 News from and for the Andringa Family all over the world...

De Engelse Editie van Andringa Staach Nijs (nummer 13) is in februari 2010 ter perse gegaan en naar de bij ons bekende Andringa adressen in het buitenland verzonden. De frequentie van verschijning is ong. eens in de twee jaar en het wordt meestal op twee dubbelzijdig bedrukte gekleurde A-viertjes aangeleverd. De Nederlandse editie proberen wij twee keer per jaar ter perse te laten gaan. Voor ongeveer 170 adressen van de ruim 550 buitenlandse adressen staan bij de familiecode twee vraagtekens, in Nederland zijn dat 95 van de ruim duizend adressen in ons adressenbestand. In de laatste Engelse Editie was een summier overzicht met aantal adressen per land gerelateerd aan familiecode's. In dit ASN tevens een overzicht van de aantallen adressen in Nederland:

NEDERLAND		BUITENLAND	
GA	8	GA	--
HA	100	HA	(2 – Italy & USA)
HB	4	HB	(1 - USA)
HC	10	HC	(16 -Germany, Sweden & USA)
IA	16	IA	(7 – Australia)
KA	34	KA	(4 - Germany, Switzerland & USA)
KB	9	KB	(15 - Australia & Portugal)
LA	110	LA	(2 – Belgium & Spain)
LB	14	LB	(10 – USA)
LC	18	LC	--
LE	112	LE	(2 – Australia & Italy)
MA	5	MA	--
NA	8	NA	--
NB	45	NB	(2 – Belgium & Spain)
NC	15	NC	(55 – USA)
PA	10	PA	--
SA	75	SA	(16 - Canada & USA)
VA	40	VA	(7 – Australia & Belgium)
YA	9	YA	(47 – Canada, Eire, Germany, Great Britain & USA)
YB	65	YB	(6 – Canada & USA, NZ)
YC	1	YC	(44 – USA)
YD	21	YD	--
YH	20	YH	(27 – Canada & USA)
YK	7	YK	--
YN	20	YN	(12 – Canada)
YP	60	YP	(25 – Canada & USA)
ZG	70	ZG	(6 – Canada, Eire & Germany)
ZH	5	ZH	(4 – France)
		VC	8
		VC	--
		YG	1
		YG	--

De zestiende aflevering alweer - een verhaal over ontmoetingen met Andringa's ... nu in ASN 51. Regelmatig ontmoet ik mijn eigen Andringa familie en af en toe de Andringa's van het Andringa Stichtings Bestuur. Daarnaast hoor, lees, zie of ontdek ik vaak iets over andere mensen die dezelfde achternaam dragen of er aan verwant zijn.

Overigens ben ik altijd benieuwd naar jullie reacties & verhalen, bel of stuur eens iets op, wie weet wordt daar in het volgende ASN op ingegaan ...

Dinsdag 24 augustus 2010. Zo, nog even een inleidend stukje bij dit artikel. Gisteravond heeft Piet het grootste gedeelte van alle teksten voor dit nummer die ik hem heb toegezonden, teruggemailed met de volgende mededeling: "Hierbij stuur ik je de gecorrigeerde versie van het ASN 51 concept. Mijn complimenten, het ziet er goed uit met weinig foutjes. De correcties zijn in rood aangegeven. Succes met de overige kopij. Tot a.s. woensdag". Vandaag zet ik nog enkele puntjes op de i wat lay-out betreft inclusief de afronding van dit artikel. Nu maar hopen dat Herman vandaag zijn bijdrage voor ASN 51 digitaal aanlevert, want dan kan ik tegelijkertijd die tekst voor dit nieuwste ASN nummer verwerken. Morgenochtend is er te Kollum bij Eppie thuis de derde ASB – Andringa Stichting Bestuur – bijeenkomst van dit jaar. De etiketten voor verzending van ASN 51 liggen klaar; morgen laat ik die maar eens met behulp van alle bestuursleden vòòr of na de vergadering op de enveloppen plakken. Voor zover bekend komt het volledige bestuur morgen, dus dan zijn we met z'n vijven: Eppie uit Kollum, Herman uit Oldeholtspade, Ida uit Appelscha, Piet uit Apeldoorn en Tsjikke uit Veenwouden. Natuurlijk hoop ik dat morgenmiddag de drukkerij te Bergum bezig gaat met het drukken van dit Familiekraantje, zodat, als alles verder vlot verloopt, deze 51^e editie aan het eind van deze week bij u thuis door de brievenbus valt. **Deze keer een augustus nummer, dat is uniek!**

"Ontmoetingen met Andringa's, ik zou nog wel meer kunnen beschrijven, maar ik stop nu echt met dit artikel.

English Edition nr. 13 has to be published soon!"

Met die zinnen sloot ik de vijftiende aflevering in ons jubileumnummer ASN 50 af. Van diverse kanten kregen

wij lovende woorden en felicitaties met het behalen van die mijlpaal.

Heel hartelijk dank daarvoor, uw reacties inspireren ons tot actie ...

De Engelse Editie is overigens in februari gerealiseerd, zie artikel op pag. 11.

Wie belangstelling heeft voor een exemplaar, ik heb nog enkele op voorraad.

Engels & Nederlands ASN, qua tekst en uitvoering heel verschillend van opzet.

De contacten met in het buitenland wonende Andringa's gaan tegenwoordig meestal per e-mail. Maar laatst kreeg ik op maandag 9 maart 's morgens om 10 uur een gezellig telefoontje uit Australië van **Annie Andringa (LE 213)**, bij haar

was het 8 uur 's avonds. Ik heb wel vaker over Annie (zus van ons bestuurslid Ida) geschreven, o.a. over haar bezoeken in Nederland, soms gecombineerd met deelname aan een Andringa familiedag. Maar nu vertelde ze enthousiast over de Volendamse kostuums die zij onlangs voor haar zes kleinkinderen van dochter Natalie heeft gemaakt. Nathalie en echtgenoot Gerard

wonen op een boerderij ook in Australië met hun kinderen: Tannum (11), Yolanda (8), Isabella (6), de tweeling Elijah & Lilianna (5) en Hannah (2). De foto's zijn verwerkt voor een kerstkaart. Hier een paar impressies.

Een dagje aanschuiven bij een groep Amerikaanse toeristen op rondreis door Nederland... Ja, ja, dat kon ik niet laten toen ik wist dat **Sharon Mc. Manus**, dochter van Vera Andringa (**YA 312**), wonende te Holland (MI-USA) in april ons land kwam bezoeken. Sinds 1999, toen ik haar ontmoette tijdens onze reis door Canada en USA, heb ik regelmatig contact met Sharon en in 2002 is zij hier geweest. Sharon had mij uitgenodigd voor een diner aan boord op de rondvaartboot die haar elke dag weer naar een andere haven ergens in Nederland bracht. Op de dag dat de boot van Kampen naar Sneek voer, maakte een gedeelte van de groep toeristen een busreis over het zelfde traject, maar dan over land, via Staphorst – Giethoorn - Luttelgeest - Lemmer naar Sneek. Ik reisde die maandagochtend vroeg per trein en bus naar Staphorst en kon in het boerderijmuseum de nietsvermoedende Sharon aangenaam verrassen: "Surprise". Gelukkig vond de leiding het geen enkel bezwaar dat ik die dag met hen meereisde; door de aswolkproblemen rond midden april 2010 had het grootste gedeelte van het reisgezelschap verstek moeten laten gaan om naar ons land te reizen. Het werd een heel gezellige dag, afwisselend in de bus en allerlei toeristische attracties bezoekend met als afsluiting een heerlijk diner aan boord te Sneek. Vanuit Sneek reisde ik 's avonds per trein terug naar Veenwouden.

Waarom verschijnt dit Andringa krantje pas na de zomervakantie? De laatste maanden ben ik zeer nauw betrokken bij de ontruiming van de boerderij van mijn zwager Jaap te Goutum. Vorig jaar is zijn vrouw **Jitske Kramer - Andringa (YB 1221)**, mijn oudste zus, overleden. Nu gaat hij naar een kleinere woning verhuizen. Een enorme klus waar alle hulp welkom is! Vandaar nu pas ASN 51..

Wie is aan de slag gegaan met het borduurpatroon van het Andringa wapen op blz. 22 uit ons jubileumnummer? Mijn zus **Geiske (YB 1221)** is sinds vorige week de trotse bezitter van een geborduurd exemplaar! Sytske, een van haar vriendinnen uit Dronrijp, heeft ervoor gezorgd dat Geiske deze keer niet zelf hoefde te borduren. Ik heb het eindresultaat nog niet kunnen bewonderen, dat komt nog wel. Zijn er meer mensen gaan borduren, graag jullie reacties! Desnoods met toelevering van een digitale foto inclusief borduurster/borduurder.

Persfotograaf **Frans Andringa (YP 12112)** uit Leeuwarden is sinds kort de trotse bezitter van een heuse Venetiaanse watertaxi. Bijna dagelijks zie ik door hem vervaardigde bijzondere foto's in het Friesch Dagblad, nu komt Frans zelf in beeld op TV. Breed glimlachend en razend enthousiast vertelt hij in juni 2010 bij Omrop Fryslân over zijn 'Donna Venezia' en demonstreert tegelijkertijd een razendsnel rondje ergens in de omgeving van Leeuwarden. Deze Venetiaanse watertaxi is de enige in Nederland. De negen meter lange Alilaguna stuift op de Waddenzee de Terschellingse snelboot voorbij als het moet, maar kan ook met het schuifdak open stationair cruisen door kanalen en over meren. Toen Frans Andringa enkele jaren geleden zijn zeiljacht verkocht, wilde hij een bijzondere motorboot en die heeft hij gevonden in de gestroomlijnde Italiaanse watertaxi. Een Ferrari op het water. "Deze boot, daar moet je wel verliefd op zijn. Dit is echt kicken!" liet hij ons weten, nagenietend van de toevallige bijkomstigheid dat hij deze bijzondere boot voor een "zacht prijsje" heeft kunnen overnemen.

Frans Andringa (LB 1145) uit Haarlem belt mij af en toe, altijd even belangstellend naar het wel en wee van mij, mijn dochters en de Andringa Stichting en complimenteus over al mijn werkzaamheden voor de Andringa's. Frans blijkt onlangs een schilderij van een Andringa (ongezien voor € 75, --) via een oud-collega te hebben aangekocht. "Weet jij van wie dit is, een stadsgezicht met toren, waarschijnlijk uit 1947?" Meteen denk ik aan die andere Frans zijn vader, oud-persfotograaf Sjoerd Andringa (YP 1211), van wiens hand ook talloze schilderijen, aquarellen en pentekeningen zijn vervaardigd, maar ja, dan zal ik het schilderij eerst moeten zien. "Ook heb ik nog een Andringa boek deel 1 voor de Stichting, hebben jullie daar belang bij?" zegt Frans. "Natuurlijk, stuur het maar niet op, ik kom het wel eens halen!" Een gratis treinkaartje dat nog maar één dag geldig is, gebruik ik de volgende dag om Frans & Rita in Haarlem te bezoeken, het wordt een heel gezellige middag, nog nooit was ik bij hen thuis geweest. Ook belt zijn zus To uit Groningen terwijl ik daar ben, leuk!

Inderdaad is het schilderij gemaakt door Sjoerd fotograaf (zo noemen wij hem nog steeds). Het is een doorkijkje vanaf de Nieuwstad via de Kerksteeg te Leeuwarden met op de achtergrond de beroemde Oldehove. Binnenkort hoop ik Sjoerd op te zoeken om zijn verhaal over dit schilderij te horen.

Oare kear mear! Mei freonlike groet, Tsjikke Andringa (YB 12214)

Korte inleiding: Bij het opruimen van allerlei archieven en brieven vond Evert Jan de Jongh eind 2008 een verhaal over een logeerpartij van hem met zijn neef Klaas van Benthem op de boerderij aan de zeedijk in de Westhoek te St. Jacobi-parochie in Friesland. Vanuit Den Haag maakten zij ruim 60 jaar geleden als 13-jarige jongens de reis per openbaar vervoer naar de boerderij van Jan Andringa (YB 132 – zie Andringa boek 1 op blz. 260 e.v.). Jan zijn vrouw Sytsche was in 1946 overleden. Jan & Sytsche kregen 7 kinderen: Anne, Griet, Co, Tjeerd, Jic, Jan en Riek. Via Jan sr. zijn jongste dochter, Riek (nu 77 jaar), kreeg ik onlangs een kopie van die brief uit 1948. “Leuk, zo ’n brief weer te ontvangen”, schrijft Riek de Jong – Andringa (YB 132), “de herinneringen bespringen je. Het boerenleven door de ogen van Haagse jongens, beiden net terug uit de Jappenkampen in Indië. Ik heb deze brief van Evert Jan voorgelezen aan mijn zussen Ann – 91 jaar - en Co – 88 jaar – toen we samen ergens theedronken. Ze zagen het voor zich. Is dit iets voor het Andringa krantje?”. Ja dus!

Op de plaats in Westhoek. He, hè, eindelijk Leeuwarden, dat was een hele rit, en nou die witte zakdoek om en naar de uitgang. Zie je die twee meisjes daar, Klaas, zouden die ons ophalen? Ik denk van wel. En ja hoor; meteen nemen ze de koffers over en brengen ons naar de bus. Bij elke boerderij waar we langs komen, vragen we ons af of dat nou niet de boerderij van Andringa zal zijn, allemaal zijn ze ’t niet, behalve één, degene die het wel is. (zie foto blz. 260 B1). Als we uit de bus zijn nog effe lopen en dan... Als we het weggetje langs de zeedijk afgaan, komt Andringa ons al tegemoet. Binnen krijgen we brood met schapenkaas en koffie. Na het eten laat Riek (15 jaar) ons alles zien.

Als we even buiten gelopen hebben, ontdekken we ... de paarden! Vanaf dat ogenblik zijn we niet meer van de yester weg te slaan. Dan horen we het geluid van een motor en daar zwaait een tractor het erf op, een John Deere; jongens, wat loopt dat hertje goed. Als de trekker in de schuur staat, gaan we eten: aêrappels met spekvet en brij na. Onder het eten worden ons allerlei vragen gesteld, Klaas laat mij maar antwoorden of ik nou al net zo of nog veel meer verlegen ben als hij, dat hindert niet; zwijnjakkerd zou Riek zeggen, maar we zullen het hem maar vergeven. Na het eten gaan we nog even naar de paarden en dan naar bed, want morgen is ’t weer vroeg dag. We slapen in een kamertje, dat vroeger fietsenhok was, maar dat kan je helemaal niet merken; het enige wat je wel merkte was, dat je er lekker sliep.

De volgende dag worden we wakker van rammelende bussen en het praten in een taal die ik haast niet versta. Als we aangekleed zijn, staan de boterhammen al klaar. Eindelijk is Klaas daarmee klaar en dan naar het land. Toen Tjeerd (25)

opeens hier de hynders nodig had, vroeg hij ons of we konden paardrijden. Nee, was het antwoord, en toen was zijn antwoord: "Dan zal ik het jullie leren!". We keken elkaar es aan, stel je voor, twee van die kleine broekies op een stel potige Oldenburgers. Klaas en ik hadden al vaak naar dat ding (dat was het enige, waarmee we het konden aanduiden), dat in de schuur stond, staan kijken, toen Tjeerd het op een dag naar buiten sleepte. Hij zag, dat we er een beetje stom naar stonden te kijken en zei toen, dat het een binder was en dat je er mee maaien moest. Al heel gauw waren we met de binder vertrouwd. Andringa

vertrouwde ons steeds meer toe, b.v. met de paarden; hij nam ons steeds meer met zich mee, naar het klaverland met de klavermaaier, met de hynders naar het aêrappelveld. En dan die keer, dat Andringa me opdroeg vlas te stapelen, ergens hoog in de lucht in de schuur. Soms moest ik wel eens niezen of ik zakte een meter diep weg in de schoven als Tjeerd zo 'n tros van die rammelende balletjes in m'n gezicht smeed. Maar ja, als Andringa je zoiets laat doen, wat anders misschien een arbeider had moeten doen, als hij dacht dat je daar sterk genoeg voor was, ja dan zou je voor hem in de koeiefrats springen.

De volgende morgen: of Klaas en Evert even boodschappen willen doen, melk brengen bij Griet Kuijken, naar Terpstra en naar Struiksma en nog veel meer. En als we dan weer thuis zijn, is er wel weer wat te doen, zakken dragen, enz. Vissen met Wim in de vaart was ook iets fijns en dan 's avonds een lekker gebakken visje. Riek gaat zwemmen, of Klaas en Evert mee willen. Wie nou niet! We spelen met de bal, net als in de schuur, daar is "ons voetbalveld" gevestigd, een plaats waar menige klomp aan gruzels werd getrapt. 's Avonds, als we eten, vertelt Andringa van de kroonbrander of van Mestling bij de kannibalen. En na het eten doen we een spelletje Halma of lezen een boek, behalve Co (27 jaar), die zorgt ervoor dat we op hele kousen lopen.

Op een middag is er een beetje opgewonden stemming in huis, Jik komt! Jik? Nog al meer kinderen? Laat es kijken: Anne, Griet, Co, Tjeerd, Jan en Riek en nou nog Jik! Fijn toch, zo'n groot gezin! En 's avonds onder het eten komt Jik. "Dag juffrouw", zeggen we beleefd, verkeerd, Jik moeten we zeggen, zegt ze. "Klaas, hoor je dat, wie zingt en wie speelt daar, even kijken", Jik (23) en Tjeerd, dat klinkt mooi. Tjeerd orgel spelen: onder die dikke vereelte penen van vingers komt toch nog mooie muziek vandaan.

"Klaas, Evert", klinkt door het boethuus, de dorsmachine is er. Een fijne dag in 't vooruitzicht. 't Is regenachtig weer en 't is koud. Co duikt in de kast en vindt nog twee oude werkpakken van Tjeerd en Jan en een paar oude petten en we zijn

volslagen boeren. Wagens rijden af en aan, het is een drukte van belang. 't Gaat nu toch veel vlugger dan vroeger, winteravond met de vlegel. "Twee ogen zo blauw", zingt Riek boven het getuf van de trekker uit. De zomertarwe gaat eraf. Zo gaat het de hele middag, "zo innig en trouw". Als we thee gedronken hebben, gaat Tjeerd met nog iemand, Kuk of Habakuk, paardrijden. Vast als geen ander ruiter zit hij in het zadel, een verschil met Klaas en mij, die als dronken katten heen en weer hobbelden. Tjeerd zal heraut zijn op het groot koninginnefeest. Intussen is in Minnertsga het feest al aan de gang. We gaan met z'n allen kijken. Het was een mooie stoet, achteraan kwamen de zigeuners, net iets voor Willem. Terug gingen we met paard en wagen. Riek had net in die tijd weer school en zat dan de hele avond op de algebrasommen te ploeteren, Wim Offringa (Riek haar neef, nu 78 jaar) hielp haar ermee. Terwijl Riek op school zit te blokken, helpen wij nog steeds mee op 't land bij het aêrappelslichten met Brand en Jelle; bij de cultivator en de kunstmeststrooier, bij het ploegen en het zaaïen, enz.

Andringa heeft met elkaar zo ongeveer 14 koeien, waarvan er een stuk of zes gemolken kunnen worden. We kijken naar het melken en denken bij onszelf of we het later ook zo vlug kunnen doen als Sibren of Ytsen. Als het melken klaar is en de melk in de bussen op het erf staat, komt de melkwagen en brengt ze naar de zuivelfabriek; daar wordt ze verwerkt tot boter en kaas, die de stadsmensen dan op hun brood krijgen. Een deel van de melk wordt achter gehouden voor eigen gebruik. 's Avonds zit Co dan ijverig te karnen, fijn werk is dat; ik mocht het ook wel eens doen. Soms krijgen we 's middags bezoek, b.v. van de jongen en het meisje de Bruijn. Trots, als een bedreven boer, leg ik hem verschillende dingen uit, net of ik er alles van weet. Later bleek dat hij ook een Hagenaar was.

's Zondagsmiddags uit de kerk wandelen we met Jan (19 jaar) door de greide of op de pier aan zee. Hij vertelt van zijn werk, over school of over dieren. Of we zitten op het hek van de yester bij de paarden; hij vertelt dan over Bles en de anderen. Toch is Jan bij de paarden nooit zo op z'n gemak als bij de andere dieren, omdat hij es een keer tegen de grond gegooïd is bij het paardrijden. Hij vertelt ons over schelpen, die aan de kust liggen. Jan heeft ook een tuintje, waarin de mooiste bloemen staan, omgeven door een ring van grote schelpen. En ik zeg maar zo, als je iets niet weet, vraag het aan Jan Andringa! 't Is vloed en het water staat een halve meter hoog in de kwelder. Riek, Klaas en ik ploeteren erin. Ik moet natuurlijk weer een ongeluk krijgen en zak in een greppel; kletsnatte broek. Dan drijft m'n klomp te ver weg en 't duurt een half uur voor ik 'm weer terug heb. Ook Riek komt er niet zonder een natte jurk af.

De volgende dag moet Klaas Blessie naar het klaverveld brengen. Hij is bezig het hek open te maken als Bles zich los maakt en er vandoor gaat. Maar dan ziet hij het tuintje van opa, waar de groene kolen staan. Bles gaat nu rustig eten,

dit is Klaas' enige kans. Schijnbaar rustig loopt hij op het dier toe en net als Bles er weer de draf in wil zetten, heeft Klaas de halster vast en zonder verdere moeite brengt hij hem terug. Meer van die spannende momenten hebben we met de hynders gehad. Na dit avontuur gaan we helpen bij het erwten binnen halen. Bij een van de laatste wagens willen Jan de Vries, Jetse en Eeltje te veel opladen, maar haastige spoed is zelden goed, dat blijkt ook hier, want op een gegeven ogenblik kiept de wagen en ze kunnen opnieuw beginnen!

Zo verstrijken de weken en de vacantiетijd is bijna om. En dan komt de brief dat we vrijdag weg moeten en dat donderdag tante es komt kijken. Het stormt, al haast elke dag, ook nu weer, en we willen net naar de bus gaan om oom en tante af te halen, als Kuk met de auto door het hek draait, hij moest pakjes brengen. "We mogen mee!". Maar voordat we gaan, gebeurt natuurlijk nog een ongeluk, zodat Kuk weer moet wachten: Klaas z'n muts zweeft door de lucht met de wind mee in de vaart. Met veel moeite krijgt hij hem weer terug. We staan nog ongeveer tien minuten te wachten en dan komt de bus uit het dorp de landweg op. Oom, tante en Dirk stappen uit. Thuis staat Co ons al op te wachten. Oom en tante blijven binnen koffiedrinken (en de Bruijns zijn er weer), maar wij drieën gaan naar de paarden. Gek klinkt dat Hollands bij dat Friese boerengeratel. 's Avonds gaan ze naar Leeuwarden. De laatste avond is gedaald. Na het eten helpen we voor de laatste keer, de koeien lopen steeds de greide uit en moeten nou ergens anders gebracht worden. En zo lopen we dan, ieder zo 'n dier achter ons aan slepend, door het land, het land dat aan de golven der zee ontworsteld is, het land van klei en boeren, het land van Andringa.

Die avond slapen we lekkerder dan ooit en na die nacht kwam het ogenblik van afscheid, het ergste moment van de hele vakantie, weg van Andringahoeve. Klaas en ik gaan vast vooruit naar de bus en dan volgen Co en Andringa met de koffers op de fiets. Andringa gaat mee tot Leeuwarden, daar blijven we nog een kwartiertje op de veemarkt kijken en dan komt de bus, die naar Alkmaar gaat, in beweging. We gaan over de afsluitdijk, door de Wieringermeer naar de kaasstad en van daaruit met de trein naar Amsterdam en dan moet ik alleen verder met de trein naar Den Haag. Thuis gekomen denk ik nog eens over die prachtige tijd in het Fryske land. Ik denk aan het middageten als Tjeerd drie vingers opsteekt ten teken dat Wim Bijbel III moet halen, en al die kleine dingen die je in het huis van de familie Andringa tegenkomt. Nu is 1949 aangebroken, en nog leeft die tijd helemaal in me, en ik zal het nooit vergeten. Dan wil ik u tot slot nog een gelukkig nieuwjaar wensen en voorspoed in het werk.

Evert Jan de Jongh 2 januari 1949.

Slotopmerking: Ook nu woont en werkt er nog een Jan Andringa (YB 13211) met zijn vrouw Renske op de boerderij in De Westhoek. Zelf kwam ik er vroeger vaak op bezoek, mooie herinneringen komen ook bij mij boven drijven. Tsjikke Andringa (YB 12214).

Wie wil ons de komende tijd helpen om enkele pagina's met familiegegevens uit beide Andringa boeken te digitaliseren en te koppelen aan nieuwe informatie? Het gaat dus om stukken tekst zeer nauwkeurig over te typen en/of bij te werken in een Word bestand. Denk daarbij vooral aan eigen familietakken en/of aan andere gedeelten. Ons doel is te zijner tijd om, indien realiseerbaar, al die teksten te verwerken tot een derde Andringa boek. Neem voor meer informatie contact op met familiearchiefbeheerder Tsjikke Andringa.

Ted Andringa (PA 12211) heeft in januari hulp aangeboden, binnen een week had hij de tekst over zijn familie uit deel 1 digitaal verwerkt. Een maand later kwam de overige tekst uit deel 2, enz. Ted & Petra, reuze dank, fantastisch! Wie volgt?

Alle Andringa boeken deel 1 zijn recentelijk uitverkocht, toch is er nog regelmatig vraag naar. Ligt er een ongebruikt exemplaar bij u thuis en/of heeft u onlangs eentje uit een nalatenschap geërfd, die door u ter beschikking gesteld wordt, dan horen wij dat graag!

INHOUDSOPGAVE

Andringa Stichting adressen	pag. 2
Enkele mededelingen	pag. 3
Column door Herman	pag. 4
Financiën en opsporing verzocht	pag. 6
Vervolging, verzet, verraad	pag. 8
ASN – English Editions 1 – 13	pag. 11
Ontmoetingen met Andringa's – 16 -	pag. 12
Logeerpartij in 1948 op Andringa boerderij...	pag. 15
Inhoudsopgave	pag. 19
Andringa boekbestellingen en kalenders	pag. 20

Andringa - publicaties

De Andringa familieboeken en Andringa kalenders zijn te bestellen door het verschuldigde bedrag over te maken naar:

Andringa Stichting, Waterlelie 5 te Kollum
Postgirorekening nr. 99008 onder vermelding van: Bestelling
.. x boek deel 1 en/of .. x boek deel 2 en/of .. x kalender.
Noteer duidelijk uw naam en adres op betalingsbewijs.

Na ontvangst van het bedrag krijgt u het bestelde thuis gestuurd.

Persoonlijk boeken of kalenders afhalen en betalen mag ook, maar laat dit dan even van te voren weten aan:

Mw. Ida Okx - Andringa, Soolstede 2, 8426 AT Appelscha
Tel. Tel. 0516 – 431453 (of 06 – 10 33 52 87)

Kosten van de publicaties:

Andringa Boek deel 1 (1985) UITVERKOCHT	€ 40,00
Andringa Boek deel 2 (1996) (LET OP ACTIEPRIJS)	€ 15,00
Engelse versie (korte samenvatting bij deel 1)	€ 20,00
(Bij bestudering van deel 2 is deel 1 nodig als naslagwerk)	
Andringa KUNST verjaarskalender per stuk	€ 10,00
Kalender - 2 exemplaren (LET OP ACTIEPRIJS)	€ 15,00
“Fryske Ferskes” poëzieboekje door Sjoerd Andringa	€ 7,50
Verzendkosten per boek in Nederland	€ 6,75
(nieuw tarief TNT post voor pakket post)	
Verzendkosten per kalender in Nederland	€ 2,64
(indien toelevering via normale brievenbus mogelijk is)	